

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in de zaken nos. AWB 07/23892, 07/23891 en
07/23890 van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam,
en de voorzieningenrechter van die rechtbank en nevenzittingsplaats, van
4 juli 2007 in de gedingen tussen:

appellant

en

de Minister van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 8 juni 2007 heeft de Minister van Justitie (hierna: de minister) een aanvraag van appellant om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 4 juli 2007, verzonden op 5 juli 2007, heeft de voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, voor zover thans van belang, het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 11 juli 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 18 juli 2007 heeft minister een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepsschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. C.H.M. van Altena, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. J.H. van der Winden, ambtenaar van Staat.

w.g. Van Altena
Lid van de enkelvoudige kamer

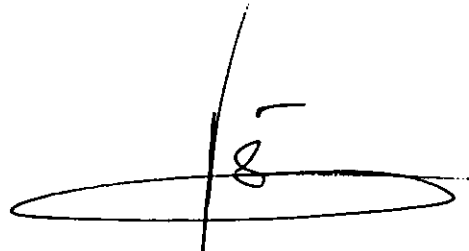
w.g. Van der Winden
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 16 augustus 2007

348-555.

Verzonden: 16 augustus 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

Rechtbank 's-Gravenhage
zittinghoudende te Amsterdam
vreemdelingenkamer

Uitspraak

artikel 8:81 en 8:86 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb)
j^e artikel 71 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) en
artikel 8:70 van de Awb j^e artikel 94 en artikel 106 van de Vw 2000

reg. nrs.: AWB 07/23892 (voorlopige voorziening)
AWB 07/23891 (beroep asiel)
AWB 07/23890 (beroep vrijheidsontnemende maatregel)

V-nr.:

inzake: geboren op van Nigeriaanse nationaliteit,
verblijvende in het Uitzetcentrum te Schiphol, verzoeker/eiser, hierna te noemen:
eiser,
gemachtigde: mr. R.C. van den Berg, advocaat te Waalwijk,

tegen: de Minister van Justitie, verweerder
gemachtigde: mr. M.M.J. Pieters, ambtenaar bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst
(IND) van het Ministerie van Justitie.

1. PROCESVERLOOP

1. Op 3 juni 2007 is eiser op grond van artikel 3 van de Vw 2000 op de luchthaven Schiphol de toegang tot Nederland geweigerd. Ten aanzien van eiser is op dezelfde datum de vrijheidsontnemende maatregel op grond van artikel 6, eerste en tweede lid, van de Vw 2000 toegepast.

2. Bij beroepschrift van 8 juni 2007 heeft eiser beroep ingesteld tegen het besluit tot oplegging van de vrijheidsontnemende maatregel. Ingevolge artikel 94, eerste lid, van de Vw 2000 strekt het beroep tevens tot een verzoek om toekenning van schadevergoeding.

3. Op 8 juni 2007 heeft eiser tevens beroep ingesteld tegen het besluit van verweerder van 8 juni 2007 waarbij de aanvraag van eiser om verlening van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 is afgewezen. Op dezelfde datum is een verzoek om een voorlopige voorziening ingediend, waarbij is verzocht de uitzetting van eiser achterwege te laten totdat op het beroep zal zijn beslist.

4. Het verzoek om een voorlopige voorziening, alsmede het beroep ingesteld tegen het besluit van verweerder tot oplegging van de vrijheidsontnemende maatregel, zijn behandeld ter zitting van 22 juni 2007. Eiser is aldaar in persoon verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door zijn voornoemde gemachtigde. Tevens was ter zitting aanwezig J. Enma's als tolk Pidgin. De rechtbank/voorzieningenrechter, hierna te noemen: rechtbank, heeft het onderzoek ter zitting geschorst in verband met onduidelijkheid omtrent de bevoegdheid van verweerder.

SER. VREEMDELING ZKN

AWB 07/23892, AWB 07/23891 en AWB 07/23890

2

5. Bij brieven van 25 juni 2007 en 27 juni 2007 heeft verweerder een reactie gegeven op de mogelijke onbevoegdheid van verweerder. Bij brieven van 25 juni 2007 en 29 juni 2007 heeft eiser op de reactie van verweerder gereageerd.

6. Op 3 juli 2007 heeft de rechtbank, nadat beide partijen daartoe toestemming hebben verleend, het onderzoek zonder nadere zitting gesloten.

II. ASIELRELAAS

Eiser heeft het volgende relaas aan zijn aanvraag ten grondslag gelegd. In augustus 2006 is eiser gedwongen lid geworden van het geheime genootschap Aye. Tijdens zijn lidmaatschap moest eiser vergaderingen bijwonen en financiële bijdragen betalen. Toen eiser tijdens een vergadering aangaf dat hij zijn lidmaatschap wilde beëindigen is hij mishandeld en werd hem verteld dat hij zijn lidmaatschap niet meer kon beëindigen. Een aantal dagen voor de landelijke verkiezingen in Nigeria is er een ruzie ontstaan tussen de Aye en het genootschap Black Axe. Bij deze ruzie is de vriend van eiser, die eveneens lid was van de Aye, gedood. Eiser vreesde dat hem hetzelfde zou overkomen en is vervolgens uit Nigeria gevlucht.

III. OVERWEGINGEN

Ten aanzien van het beroep asiel:

1.1 De rechtbank ziet zich allereerst ambtshalve gesteld voor de vraag of het bestreden besluit bevoegd is genomen, nu dat is genomen door een medewerker van de IND namens het hoofd van de IND namens de Minister van Justitie (de minister) en niet namens de Staatssecretaris van Justitie (de staatssecretaris).

1.2 Ingevolge artikel 46, tweede lid, van de Grondwet treedt een staatssecretaris in de gevallen waarin de minister het nodig acht en met inachtneming van diens aanwijzingen, in zijn plaats als minister op. De staatssecretaris is uit dien hoofde verantwoordelijk, onverminderd de verantwoordelijkheid van de minister.

1.3 Op grond van het besluit van de minister van 22 maart 2007 (Stcrt. 4 april 2007, nr. 67, p. 14) is - voor zover van belang - de staatssecretaris vanaf 22 februari 2007 binnen de grenzen van het door de minister vastgestelde beleid meer in het bijzonder belast met aangelegenheden betreffende vreemdelingenzaken, telkens met inbegrip van de met de uitvoering van het beleid op dit terrein belaste organisatieonderdelen van het Ministerie van Justitie. Aangelegenheden betreffende de Rijkswet op het Nederlanderschap en de grensbewaking worden niet gerekend tot het voornoemde beleidsterrein.

1.4 Uit voornoemd besluit volgt dat de staatssecretaris bevoegd was een beslissing te nemen op de aanvraag van eiser om verlening van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000. De verantwoordelijkheid van de staatssecretaris dienaangaande laat echter, blijkens artikel 46, tweede lid, van de Grondwet de verantwoordelijkheid van verweerder onverlet. Gelet op de staatsrechtelijke positie van de staatssecretaris ten opzichte van de minister, was verweerder eveneens bevoegd het bestreden besluit te nemen.

2. Aan de orde is voorts de vraag of er gegeven de spoedeisendheid van het verzoek aanleiding bestaat een voorlopige voorziening te treffen in die zin dat het besluit van verweerder om de uitzetting niet achterwege te laten wordt geschorst.

3. Op grond van artikel 8:86 van de Awb heeft de rechtbank na behandeling ter zitting van het verzoek om een voorlopige voorziening de bevoegdheid om, indien hij van oordeel is dat nader

onderzoek redelijkerwijs niet kan bijdragen aan de beoordeling van de zaak, onmiddellijk uitspraak te doen in de hoofdzaak. Eiser is tijdig op deze bevoegdheid gewezen.

4. De AC-procedure voorziet in afdoening van asielverzoeken binnen 48 procedures. Deze procedure leent zich slechts voor die zaken waarvan verweerder, daarbij de vereiste zorgvuldigheid in acht nemend, binnen deze korte termijn kan beoordelen of de aanvraag op grond van artikel 30 of 31 van de Vw 2000 kan worden afgewezen.

5.1 Ingevolge artikel 28, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 is de minister bevoegd de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd in te willigen, af te wijzen dan wel niet in behandeling te nemen.

5.2 Ingevolge artikel 29, eerste lid, van de Vw 2000 kan -voor zover hier van belang- een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 worden verleend aan de vreemdeling:

- a. die verdragsvluchteling is;
- b. die aannemelijk heeft gemaakt dat hij gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen;
- c. van wie naar het oordeel van Onze Minister op grond van klemmende redenen van humanitaire aard die verband houden met de redenen van zijn vertrek uit het land van herkomst, in redelijkheid niet kan worden verlangd dat hij terugkeert naar het land van herkomst.

5.3 Ingevolge artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000 wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 afgewezen indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zich zelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen.

Ingevolge het tweede lid, aanhef en onder f van genoemd artikel wordt bij het onderzoek naar de aanvraag mede betrokken de omstandigheid dat de vreemdeling ter staving van zijn aanvraag geen reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden kan overleggen die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag, tenzij de vreemdeling aannemelijk kan maken dat het ontbreken van deze bescheiden niet aan hem is toe te rekenen.

6.1 Eiser heeft in de eerste plaats aangevoerd dat hij in zijn belangen is geschaad nu hem eerst in het bestreden besluit wordt tegengeworpen dat hij geen documenten ter ondersteuning van zijn asielrelaas heeft overgelegd. Datzelfde geldt ten aanzien van het verwijt dat eiser niet de volledige naam en de doelstellingen van het geheime genootschap heeft weten te noemen en het feit dat eiser als niet-student van een studentengenootschap lid is geworden. Eiser heeft op deze argumenten niet in de zienswijze kunnen reageren als gevolg waarvan deze motiveringen als tardief dienen te worden beschouwd.

6.2 De rechtbank is van oordeel dat eiser niet in zijn belangen is geschaad omdat het bestreden besluit uitgebreider is gemotiveerd dan het voornemen. Allereerst merkt de rechtbank hiertoe op dat reeds uit het voornemen blijkt dat verweerder eiser tegenwerpt dat hij geen documenten ter staving van zijn asielrelaas heeft overgelegd. Verweerder heeft immers het vakje "Asielrelaas" onder het kopje "Artikel 31, lid 2, sub f, Vw" aangevinkt. Tevens heeft verweerder eiser reeds in het voornemen tegengeworpen dat hij onvoldoende in staat is gebleken om concrete informatie te verstrekken over het genootschap. Voornoemde omstandigheden zijn weliswaar nader uitgewerkt in het bestreden besluit, maar naar het oordeel van de rechtbank verzet geen rechtsregel zich hiertegen.

7.1 Voorts is het beroep gericht tegen de overwegingen in het bestreden besluit waarin verweerder aan eiser het ontbreken van documenten heeft tegengeworpen.

SBR. VREEMDELING ZKN

AWB 07/23892, AWB 07/23891 en AWB 07/23890

4

7.2 Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat eiser toerekenbaar geen documenten heeft overgelegd ter staving van zijn identiteit, nationaliteit en ter onderbouwing van zijn asielrelaas. Gebleken is dat eiser in het bezit is geweest van een huwelijksakte, rijbewijs en stem-identiteitskaart. Hij heeft deze documenten echter zonder verschoonbare reden in Nigeria achtergelaten. Voorts valt niet in te zien waarom eiser gebruik heeft gemaakt van een vals/vervalst document om zijn land te verlaten aangezien eiser uitdrukkelijk heeft verklaard dat hij geen problemen heeft ondervonden van de zijde van de Nigeriaanse autoriteiten en deze ook geenszins bevreesd is. Voorts heeft eiser verklaard dat hij in het bezit is geweest van brieven van het Aye genootschap die hij na lezing ervan heeft vernietigd. Dit dient voor rekening en risico van eiser te komen en kan niet worden aangemerkt als verschoonbare reden voor het ontbreken van asielgerelateerde documenten. De stelling van eiser dat hem een nadere termijn gegund dient te worden voor het overleggen van de benodigde documenten wordt niet gevolgd. Van eiser had immers verwacht mogen worden dat hij de documenten aangaande zijn identiteit, nationaliteit en asielmotieven had meegenomen uit zijn land van herkomst. Nu hij geen verschoonbare reden heeft aangevoerd voor het achterlaten van zijn documenten bestaat er geen enkele reden om hem alsnog een termijn te gunnen voor het overleggen van deze documenten.

7.3 Eiser heeft aangevoerd dat verweerder ten onrechte heeft gesteld dat hij geen verschoonbare reden heeft aangevoerd ter zake van het ontbreken van documenten. Immers, eiser is gevlucht met behulp van een paspoort dat niet op zijn naam was gesteld. In combinatie met zijn eigen documenten zou dit zijn ontdekt door de Nigeriaanse autoriteiten en zou hij strafrechtelijk vervolgd worden. Verweerder heeft de samenwerkingsplicht als bedoeld in artikel 4 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (de Definitierichtlijn) geschonden door eiser geen nadere termijn te stellen om alsnog documenten te kunnen overleggen. Om deze reden is het besluit niet zorgvuldig voorbereid en dient dan ook te worden vernietigd.

7.4 De rechtbank is van oordeel dat verweerder in redelijkheid het toerekenbaar ontbreken van documenten ter staving van zijn identiteit en nationaliteit aan eiser heeft kunnen tegenwerpen. Eiser heeft tijdens het eerste gehoor gesteld dat hij in het bezit is van een huwelijksakte, een rijbewijs en een stem-identiteitskaart. Hij heeft deze documenten echter in Nigeria achtergelaten. Nu eiser heeft verklaard dat hij niet heeft te vrezen voor de Nigeriaanse autoriteiten valt niet in te zien waarom hij niet onder zijn eigen naam het land heeft (kunnen) verlaten. Aldus heeft eiser niet aannemelijk gemaakt dat het ontbreken van identiteits- en nationaliteitsdocumenten hem niet aan te rekenen is.

7.5 Met betrekking tot de stelling van eiser dat verweerder de samenwerkingsverplichting als bedoeld in artikel 4 van de Definitierichtlijn heeft geschonden, overweegt de rechtbank als volgt. De Definitierichtlijn beoogt minimumnormen te geven met betrekking tot het materiële recht van de lidstaten betreffende de erkenning als vluchteling of persoon die anderszins internationale bescherming behoeft. In hetgeen eiser heeft aangevoerd, is geen grond voor het oordeel dat de in artikel 4, eerste lid, van de Definitierichtlijn neergelegde samenwerkingsplicht door verweerder is geschonden. Er zijn geen aanwijzingen dat het artikel een verdergaande onderzoeksplicht aan verweerder oplegt dan verweerder bij het nemen van het bestreden besluit overeenkomstig het nationale recht in acht heeft genomen. Bovendien heeft eiser ter zitting verklaard dat zijn huis na zijn vertrek uit Nigeria is afgebrand als gevolg waarvan het voor hem niet, althans zeer lastig, mogelijk zal zijn om alsnog documenten over te leggen.

8.1 Volgens het beleid wordt in een geval als deze waarin afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van eisers asielrelaas vanwege het ontbreken van documenten, van de vreemdeling een grotere inspanning verwacht om de noodzaak tot bescherming aannemelijk te maken. Het relaas dient niet alleen op hoofdlijnen consistent en niet onaannemelijk te zijn, maar bovendien dienen in de verklaringen van de vreemdeling geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en

tegenstrijdigheden op het niveau van relevante bijzonderheden voor te komen. Van het relaas dient een positieve overtuigingskracht uit te gaan.

8.2 Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat het asielrelaas van eiser positieve overtuigingskracht ontbeent. Eiser heeft onvoldoende kennis ten toon gespreid van het geheime genootschap waarvan hij sinds augustus 2006 lid zou zijn geweest. Hij heeft de volledige naam van het genootschap niet kunnen noemen en evenmin heeft hij kunnen aangeven wanneer, dan wel in welk gebied het genootschap is ontstaan. Dit had in redelijkheid wel van eiser verwacht mogen worden aangezien hij heeft verklaard van augustus 2006 tot aan zijn vertrek in mei 2007 twee keer per maand een bijeenkomst of vergadering van het genootschap te hebben bezocht. Voorts valt niet in te zien waarom eiser, naar eigen zeggen, geheel tegen zijn wil in, zich bij de Aye heeft moeten aansluiten. Uit het ambtsbericht van Nigeria van februari 2007 blijkt dat gedwongen toetreding tot dergelijke genootschappen normaliter niet voorkomt. Bovendien betreft de Aye een studentengenootschap en is eiser nimmer student geweest. Verder heeft eiser in eerste instantie verklaard dat hij in maart 2007 heeft besloten om Nigeria te verlaten, naderhand heeft eiser echter verklaard dat de dood van zijn vriend in mei 2007 de directe aanleiding was voor zijn vertrek. Do verklaring van eiser dat hij op 21 of 22 mei 2007 het vervalste paspoort heeft verkregen strookt niet met zijn verklaring dat hij na terugkeer uit zijn dorp eind mei 2007 heeft vernomen dat zijn vriend was gedood en dat hij op dat moment heeft besloten Nigeria te verlaten. Voorts heeft eiser in eerste instantie verklaard dat hij tot 29 mei 2007 in heeft gewoond om later te verklaren dat hij naar aanleiding van de verkiezingen van 19 april 2007 naar zijn geboortedorp is teruggekeerd. Weer later heeft eiser verklaard dat de verkiezingen niet plaatsvonden op 19 april 2007, maar op 19 mei 2007 en dat hij derhalve in mei 2007 gedurende twee weken naar zijn dorp is teruggekeerd. De vrees van eiser voor rivaliserende genootschappen wordt niet gevolgd aangezien hij tijdens het nader gehoor uitdrukkelijk heeft verklaard dat hij afgezien van de problemen van de Aye nimmer problemen heeft ondervonden van de zijde van andere personen of groeperingen in Nigeria. Eiser heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij heeft te vrezen voor vervolging van de zijde van de Nigeriaanse autoriteiten. Evenmin heeft eiser aannemelijk gemaakt dat er een reëel risico bestaat dat hij bij terugkeer in het land van herkomst zal worden onderworpen aan foltering en andere onmenselijke behandelingen of bestraffingen. De verklaringen van eiser zijn niet van dien aard, en ook overigens is geen sprake van aanwijzingen die leiden tot de conclusie, dat aannemelijk is dat van eiser als gevolg van traumatische ervaringen, die verband houden met de redenen van vertrek uit het land van herkomst, in redelijkheid niet kan worden verwacht terug te keren naar het land van herkomst.

8.3 Eiser heeft aangevoerd dat verweerder ten onrechte niet is ingegaan op hetgeen hij heeft betoogd in zijn zienswijze omtrent zijn kennis van de Aye. Dat eiser minder bekend is met de ontstaansgeschiedenis kan hem niet worden verweten aangezien hij tegen zijn wil lid is geworden. Voorts sluit het ambtsbericht niet uit dat er gedwongen lidmaatschappen voorkomen. Uit het relaas van eiser blijkt in voldoende mate dat het gedwongen lidmaatschap van de Aye en de daarop volgende problemen de aanleiding hebben gevormd voor eiser om te vluchten. Verweerder is echter ten onrechte de afzonderlijke gebeurtenissen blijven belichten.

Tevens heeft verweerder ten onrechte gesteld dat eiser niet zou hebben verklaard dat hij vreesde gedood te worden door zijn eigen geheime genootschap, dan wel een ander genootschap. Gelet op de aard van de mishandelingen die eiser heeft ondergaan heeft verweerder hem ten onrechte geen verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 verleend.

8.4 De rechtbank is van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat eisers relaas positieve overtuigingskracht ontbeent. Zoals verweerder heeft overwogen heeft eiser te weinig kennis omtrent het geheime genootschap tentoongespreid. De rechtbank overweegt hiertoe dat het niet aannemelijk is dat eiser niet heeft kunnen aangeven wat de volledige naam van het genootschap is. Van een persoon die stelt van augustus 2006 tot aan zijn vertrek in mei 2007 lid te zijn geweest van voornoemd genootschap en tevens stelt twee maal per maand

SBR. VREEMDELING ZKN

AWB 07/23892, AWB 07/23891 en AWB 07/23890

6

bijeenkomsten van dit genootschap te hebben bijgewoond, kan verwacht worden dat hij de gehele naam weet te noemen.

8.5 Tevens wekt het bevreemding dat eiser zou zijn gedwongen lid te worden van het geheime genootschap. Verweerder heeft daarbij er belang aan mogen hechten dat eiser geen student was, zelf's nimmer student is geweest, en dat uit het ambtsbericht van Nigeria blijkt dat geheime genootschappen normaliter geen gedwongen lidmaatschap kennen. Het beroeg van eiser dat hij gedwongen lid is geworden vanwege zijn financiële middelen, heeft verweerder niet als afdoende verklaring hoeven aan te merken. Immers, uit de verklaringen van eiser blijkt dat de Aye onder meer rijke personen asperst indien zij geld nodig hebben. Gelet hierop valt niet in te zien waarom de Aye juist eiser vanwege zijn geld gedwongen heeft lid te worden.

8.6 De stelling van eiser dat verweerder de vrees van eiser om gedood te worden door andere genootschappen dan het Aye-genootschap heeft miskend, kan niet leiden tot gegrondverklaring van het beroepschrift. Verweerder heeft zich immers in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat het asielaanvraag van eiser niet geloofwaardig is, als gevolg waarvan de gestelde vrees van eiser evenmin geloofwaardig is te achten.

8.7 In het licht van het vorenstaande is de rechtbank van oordeel dat verweerder zich eveneens in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat eiser, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas, niet voor een verblijfsvergunning op grond van het traumatabeleid in aanmerking komt.

9. Uit het voorgaande volgt dat nader onderzoek redelijkerwijs niet kan bijdragen aan beoordeling van de hoofdzaak en dat deze slechts in ongegrondverklaring van het beroep kan eindigen. Derhalve wordt met toepassing van artikel 8:86 van de Awb onmiddellijk op het beroep beslist. Het beroep tegen de afwijzende beschikking op de asielaanvraag van eiser zal ongegrond worden verklaard. Dat brengt mee dat het verzoek om een voorlopige voorziening wegens gebrek aan belang dient te worden afgewezen.

Ten aanzien van het beroep gericht tegen de vrijheidsontnemende maatregel:

10. Ingevolge artikel 6, eerste en tweede lid, van de Vw 2000 kan een vreemdeling aan wie toegang tot Nederland is geweigerd, worden verplicht zich op te houden in een door de ambtenaar belast met de grensbewaking aangewezen ruimte of plaats, die tegen ongeoorloofd vertrek kan worden beveiligd.

11. De rechtbank overweegt ambtshalve dat de bevoegdheid tot het opleggen van een beschikking als bedoeld in artikel 6, eerste en tweede lid, van de Vw 2000 is toegekend aan de ambtenaren genoemd in artikel 46 van de Vw 2000. Blijkens de wetsgeschiedenis - in samenhang met het hiervoor aangehaalde besluit van verweerder van 22 maart 2007 - oefenen zij deze bevoegdheid uit onder gezag van de minister (TK 1999-2000, 26732, nr. 3, m.b.t. de artikelen 44 en 46 van het wetsvoorstel, en nr. 7, p. 192, alsmede de artikelen 3, 4 en 4a van de Vw (oud)). Op grond van artikel 48, tweede lid, van de Vw 2000 kan de minister van Justitie daartoe algemene en individuele aanwijzingen geven. Vanwege deze gezagsrelatie, merkt de rechtbank de minister ook ten aanzien van het beroep gericht tegen de vrijheidsontnemende maatregel als verweerder aan. Voor zover in het besluit tot afwijzing van de aanvraag van eiser om verlening van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 is overwogen dat er aanleiding bestaat ten aanzien van eiser de opgelegde maatregel voort te zetten, merkt de rechtbank deze passage aan als een individuele aanwijzing. Deze aanwijzing ligt, als motivering voor het voortduren van de maatregel, ter toetsing voort in het beroep tegen de oplegging en de voortdurend van de maatregel.

12. Ter uitvoering van zijn aanwijzingsbevoegdheid als bedoeld in artikel 48, tweede lid, van de Vw 2000 voert verweerder het beleid dat onder meer tot - voortzetting van - de maatregel ex artikel 6 van

11. Juli 2007, 16:18:52

Langstraat Advocaten

Nr. 8664 P. 9.10
Nr. 9382 P. 8/9

SER. VREEMDELING ZKN

AWB 07/23892, AWB 07/23891 en AWB 07/23890

7

de Vw 2000 wordt besloten indien de asielaanvraag binnen de AC-procedure is afgewezen.

13. De stelling van eiser dat verweerder ten onrechte niet heeft gemotiveerd waarom eiser niet voldoet aan de toelatingsvoorwaarden ex artikel 5, eerste lid van de Verordening EG 562/2006, volgt de rechtbank niet. De toelatingsvoorwaarden als bedoeld in voornoemd artikel liggen immers in deze procedure niet ter toetsing aan de rechtbank voor. Daartoe dient eiser op voet van artikel 77 van de Vw 2000 administratief beroep tegen de toegangswegering in te stellen. De rechtbank is ook overigens van oordeel dat de toepassing of tenuitvoerlegging van de maatregel ex artikel 6 van de Vw 2000 thans niet in strijd is met de Vw 2000 en evenmin bij afweging van alle daarbij betrokken belangen in redelijkheid ongerechtvaardigd is te achten. Ook het beroep tegen de vrijheidsontnemende maatregel is derhalve ongegrond. Het verzoek om schadevergoeding wordt afgewezen.

In alle zaken:

14. Van omstandigheden op grond waarvan een van de partijen zou moeten worden veroordeeld in de door de andere partij gemaakte proceskosten, is niet gebleken.

11. Juli 2007 16:18:52

Langstraat Advocaten

Nr. 8664 P. 10.10
-nr. 9382- P. 9/9

SBR. VREEMDELING ZKN

AWB 07/23892, AWB 07/23891 en AWB 07/23890

8

IV. BESLISSING

De rechtbank

in de zaak geregistreerd onder nummer AWB 07/23891:

- verklaart het beroep ongegrond;

in de zaak geregistreerd onder nummer AWB 07/23892:

- wijst het verzoek om een voorlopige voorziening af.

De rechtbank

in de zaak geregistreerd onder nummer AWB 07/23890:

- verklaart het beroep tegen de vrijheidsontnemende maatregel ongegrond;

- wijst het verzoek om toekenning van schadevergoeding af.

Deze uitspraak is gedaan op 4 juli 2007 door mr. S.M. Schothorst, voorzitter, tevens voorzieningenrechter, in tegenwoordigheid van mr. M.L. van Leer, griffier, en bekendgemaakt door verzending aan partijen op de hieronder vermelde datum.

De griffier

De rechter

Afschrift verzonden op: 05 JUL 2007

Conc.: ML

Coll:

D: C

Tegen de uitspraak in beroep kunnen partijen binnen een week na de verzending van een afschrift van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (adres: Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage). De termijn voor het instellen van hoger beroep ter zake van de asielaanvraag bedraagt één week.

De termijn voor het instellen van hoger beroep ter zake van de vrijheidsontnemende maatregel bedraagt eveneens één week. Naast de vereisten waaraan het beroepschrift moet voldoen op grond van artikel 6:5 van de Awb (zoals het overleggen van een afschrift van deze uitspraak) dient het beroepschrift ingevolge artikel 85, eerste lid, van de Vw 2000 een of meer grieven te bevatten. Artikel 6:6 van de Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing. Tegen de uitspraak op het verzoek om een voorlopige voorziening staat geen rechtsmiddel open.

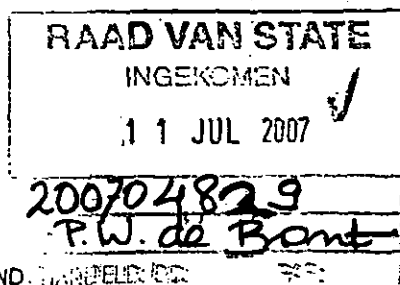
LANGSTRAAT

ADVOCATEN

PER TELEFAX 070-3651380

Raad van State, Afdeling Bestuursrechtspraak
 Hoger Beroep Vreemdelingenzaken
 Kamer 4 V2
 Postbus 16113
 2500 BC 's-Gravenhage

Waalwijk, 11 juli 2007

partijen : / IND. 2643-A
 betreft : hoger beroep RvS
 ons kenmerk : 200700126

IND. 0706.03.0007
 HOGER BEROEPSCHRIFT

mr. R.C. van den Berg
 mr. P.L.M. Stieger *
 mr. T.C.F.M. Vermeulen

burg. Van der Klokkenlaan 21
 Waalwijk

P: Postbus 1023, 5140 CA Waalwijk

T: 0416 - 349 974

F: 0416 - 347 308

E: Stieger@langstraatadvocaten.nl

* kantoorhoudende te Drunen,
 Kasteeldreef 33

appellant, zonder vaste woon- of verblijfplaats, geboren op
 , van Nigeriaanse nationaliteit, te dezer zake woonplaats kiezende te Drunen aan het
 adres Kasteeldreef 33 ten kantore van de advocaat en procureur mr P.L.M. Stieger
 (correspondentieadres: postbus 1023, 5140 CA Waalwijk), die door appellant bepaaldelijk is
 gevolmachtigd appellant te vertegenwoordigen en die door appellant bepaaldelijk is
 gevolmachtigd tot het instellen van het onderhavige hoger beroep, stelt hoger beroep in
 tegen de uitspraak van de rechtbank 's Gravenhage, zittinghoudende te Amsterdam van 4
 juli 2007 (AWB 07/23892, 07/23891, 07/23890) verzonden op 5 juli 2007, waarvan een
 afschrift wordt overgelegd. (productie)

In genoemde uitspraak heeft de Rechtbank het de beroepen van appellant ongegrond
 verklaard en het verzoek afgewezen. Appellant heeft de navolgende grieven.

Het door appellant aangevoerde is van belang in verband met de rechtseenheid, de
 rechtsontwikkeling en de rechtsbescherming.

GRIEVEN

Grief 1:

Ten onrechte heeft de rechtbank overwogen dat de Minister in de zaak van appellant
 bevoegd was tot het nemen van een besluit op de asielaanvraag. Op grond van het besluit
 van 22 maart 2007 (stcr. 4 april 2007, nr. 67, p. 14) is de staatssecretaris bevoegd en meer
 in het bijzonder belast met vreemdelingenzaken. Het besluit is onbevoegd genomen.

LANGSTRAAT

ADVOCATEN

Art. 46 tweede lid van Grondwet, waar de rechtbank naar verwijst, betreft een verantwoordelijkheidsverdeling niet een beslissingsbevoegdheid. Staatsrechtelijke positie van de staatssecretaris ten opzichte van de Minister als door de rechtbank aangehaald is een andere kwestie dan de bevoegdheidskwestie.

Grief 2:

Ten onrechte heeft de rechtbank overwogen dat appellant niet in zijn belangen zou zijn geschaad doordat de minister niet in het voornemen doch pas in de beschikking aan appellant heeft tegengeworpen dat appellant geen documenten m.b.t. zijn asielaanvraag heeft overgelegd.

Het is in strijd met goede procesorde indien verweerder niet alle relevante argumenten in het voornemen naar voren brengt. Juist in de aanmeldcentrum procedure is van belang dat – gelet de uiterst korte termijnen – verweerder alle relevante argumenten voor het afwijzen van de asielaanvraag tijdig naar voren brengt, in ieder geval in het voornemen tot afwijzing van de asielaanvraag. Het is in strijd met goede procesorde dat verweerder in de beschikking – ten opzichte van het voornemen – met nieuwe argumenten naar voren komt ter afwijzing van de asielaanvraag.

Het door verweerder enkel 'aanvinken' van asielrelaas is onvoldoende motivering voor de overweging dat appellant ten aanzien van zijn asielmotieven ongedocumenteerd zou zijn.

Grief 3:

Ten onrechte heeft de rechtbank aangenomen dat verweerder niet art 4 van de Definitierichtlijn heeft geschonden.

Ten onrechte overweegt de rechtbank dat art 4 van de Definitierichtlijn een verdergaande onderzoeksplicht aan verweerder oplegt dan verweerder conform het nationale recht in de zaak van appellant in acht heeft genomen.

Verweerder heeft geheel geen onderzoek gedaan inzake de documenten van verweerder en op geen enkele wijze invulling gegeven aan de samenwerkingsverplichting als bedoeld in art 4 van de richtlijn. Appellant heeft er tijdig op gewezen – zoals ook in beroep, onder 3. aangehaald – dat hij tracht alsnog documenten naar Nederland te laten overkomen.

Een afschrift van dit beroepschrift gaat aan verweerder.

Hoogachtend,

mr. P.L.M. Stieger

bijlage